

Experiències

Xerrem, una iniciativa de voluntariat per fomentar l'ús social del català

Autor

Jordi Esteban
Coordinadora d'Associacions per la
Llengua

El text exposa la trajectòria de la iniciativa Xerrem, vinculada a la Coordinadora d'Associacions per la Llengua (CAL). S'hi descriuen el projecte, l'estructura, el tipus de persones que hi participen, el mètode emprat i les perspectives de futur.

El dia 3 de desembre de 2008 va tenir lloc una roda de premsa al Col·legi de Periodistes de Catalunya per presentar el projecte Xerrem, una iniciativa sorgida del voluntariat per promoure l'ús social del català i que s'afegeix a les ja existents. Van presidir-la Bernat Joan, secretari de Política Lingüística de la Generalitat, Pep Ribas, president de la Coordinadora d'Associacions per la Llengua (CAL) —l'entitat que ha fet seu el programa Xerrem—, Sagriment Torné en qualitat de dinamitzadora d'un grup de conversa, Ana María Pans com a «xerraire» i jo mateix com a impulsor del projecte.

Considero important d'antuvi destacar dues de les moltes idees exposades allí per Bernat Joan per impulsar des de l'Administració aquesta iniciativa que comença; dues reflexions que serveixen d'introducció a aquest article que vol donar a conèixer l'essència del projecte Xerrem, els elements que el configuren i la manera com s'està desenvolupant.

Bernat Joan ens indicava —i espero ser fidel al missatge que ens va fer arribar— que, de llengües, tots en podem saber una, la que ens van ensenyar a casa, o també dues, tres, cinc... Que saber-ne més no exclou el domini de la llengua familiar —o de les llengües familiars, en casos cada cop més freqüents de pares plurilingües—, ja que l'aprenentatge de més llengües ens fa més conscients de les diverses maneres que tenim de comunicar-nos, del sentit de les paraules i les frases que fem i dels propòsits que podem aconseguir parlant o escrivint. Que hi ha coses que no hem pogut decidir, com ara on i quan volíem néixer, de qui seríem fills o germans, de quin color tindríem la pell... Però que tots podem decidir d'aprendre una llengua. Que hi ha també coses la presència de les quals exclou tenir-ne unes altres de manera simultània, com és el cas de tenir una religió o professar una ideologia. Saber una llengua no exclou la competència en les altres. Aprenent una llengua, a més, sumem, no exclouem ni canviem res ni ningú.

També feia palès que faríem bé si acollíssim en català les persones que arriben al nostre país, a les terres que tenen la llengua catalana com a pròpia; aniria bé que no ho féssim solament en la llengua oficial de tot l'Estat, el castellà, una llengua que té una situació sociolingüística molt favorable i que s'adquireix fàcilment per immersió social tal com demostra l'experiència d'aquests anys amb l'arribada a casa nostra de persones de tants i tants països. I que faríem bé si els parléssim sobretot en català perquè des d'un principi els considerariem ciutadans de ple dret i els convidariem a ser, amb nosaltres, actors d'una història comuna que es preveu nova i rica. Malauradament, però, molts dels que tenim el català com a llengua pròpia no ho fem o no ho fem prou.

I és aquí on rau la necessitat de promoure des de tots els àmbits ciutadans i polítics força iniciatives que afavoreixin l'ús social del català: campanyes de sensibilització i tallers de reflexió sociolingüística per a catalanoparlants, Voluntaris per la Llengua, clubs de lectura fàcil, trobades per trepitjar, conèixer i estimar el nostre entorn, com ara les del Quedem? d'Òmnium Cultural, cursos de català presencials, a distància o virtuals, etc. El projecte Xerrem és un cos més que se suma a la pinya per bastir el castell de la normalització de la llengua catalana des del voluntariat.

Què és el projecte Xerrem

És una iniciativa de voluntariat que consisteix a reunir setmanalment, en un punt de trobada social, un grup de persones que volen parlar millor el català amb una o dues persones que el parlen bé. Durant unes hores a la setmana i en un calendari indefinit, els «xerraires» (així anomenem les persones que assisteixen als grups Xerrem) parlen entre ells i en grups de tres o quatre fent-se preguntes i contestant-les. Les preguntes estan organitzades per nivells; demanen inicialment respostes simples i senzilles, però a mesura que s'avança, augmenten de nivell i reclamen un domini més alt de llengua. Els que dinamitzen el grup, anomenats xerpes (gent que parla la llengua del país, que en coneix els referents i que col·labora amb els que volen parlar-la i conèixer el tarannà d'aquesta terra), ajuden els xerraires a parlar millor, els orienten pel que fa a les oportunitats d'aprendre o d'usar la llengua i presenten referents de catalanitat relacionats amb els temes de què es parla en les converses. No fan de professors: actuen com a conciutadans que parlen bé i són capaços d'indicar com es diuen les coses.

Les converses giren a l'entorn de temes característics de les relacions socials, de tal manera que els xerraires escenifiquen constantment situacions de comunicació que es donen habitualment al carrer, en un bar, a la sala d'espera d'un ambulatori, en una botiga i en tants altres llocs; són situacions en què el fet de xerrar té com a finalitat única l'entesa cordial i amena entre persones; situacions on les persones que s'introdueixen en una nova llengua troben camí obert per adquirir i consolidar la seva competència oral. Als grups Xerrem, doncs, es recull i es practica l'experiència relacional del carrer per remetre-la novament al mateix carrer de la mà dels nous parlants.

Tres eixos principals configuren el projecte Xerrem i en constitueixen els objectius principals: l'ús de la llengua, la cohesió social i l'estimació del país.

En primer lloc, el projecte incideix en la voluntat d'ús del català. Les xerrades afavoreixen la repetició d'estructures lingüístiques i la constància a fer-ne pràctiques, claus indispensables per a l'apropiació lingüística i l'ús social de la llengua: els xerraires es familiaritzen amb maneres catalanes de dir, les repeteixen en diferents contextos temàtics, consoliden estratègies conversacionals i, sobretot, descobreixen que es poden comunicar exitosament en català. Tot un seguit d'elements que incideixen positivament en la voluntat de parlar català.

En segon lloc, els grups Xerrem creen espais de cohesió social entre persones d'estils, orígens i cultures diferents. El fet de trobar-se amb assiduitat per posar en comú tantes experiències humanes —sensacions i gustos al començament, coneixements de la realitat en una segona instància, vivències i històries en un tercer nivell, destreses i experiències pràctiques en quart lloc i, finalment, opinions sobre qüestions importants de la vida quotidiana— fa que les xerrades setmanals constitueixin per als xerraires i per als xerpes un excel·lent espai de relació i d'entesa, una oportunitat més de fer créixer la xarxa de comunicació social, tan necessària en l'actualitat.

Finalment, als grups Xerrem els xerpes, homes i dones, donen a conèixer i conviden a estimar el nostre país amb tot el seu patrimoni expressiu, literari, cultural, històric, natural... Les activitats estan farcides de referents de catalanitat: batecs de poetes i cantants, retrats de la realitat del país,

històries contades per escriptors, iniciatives que sorgeixen ací i allà, criteris expressats per pensadors i assagistes catalans actuals... Aquesta aproximació a la realitat del país que ens acull a tots, juntament amb el respecte, coneixement i valoració de les realitats dels diferents llocs d'origen, són una base ferma per a la integració positiva, cooperativa i nova que esperem anar consolidant entre tots (els qui fa temps que som aquí i els que hi acaben d'arribar).

Com s'estructura

Cal que conflueixin quatre factors per engegar un grup Xerrem: un espai de trobada, uns xerraires que vulguin millorar la parla, uns xerpes disposats a ajudar-los i una metodologia fàcil, àgil i eficaç. Els tres primers elements no és pas difícil trobar-los arreu dels Països Catalans: hi ha força entitats sense ànim de lucre que estan disposades a oferir generosament el seu espai per a aquests objectius; hi ha moltíssimes persones que voldrien practicar el català fins al punt de llançar-se a parlar-lo i hi ha milers de persones, bones parladores, que s'oferirien a posar fil a l'agulla i dinamitzar grups d'aquestes característiques; i hi ha, a més, una metodologia clara, expressada amb detall als n.ºs 38 i 39 d'aquesta publicació, aplicada a iniciatives de voluntariat i pilotada en diferents entorns socials.

El punts de trobada

Són entitats, associacions o col·lectius sense ànim de lucre que comparteixen els tres eixos descrits i ofereixen un espai idoni per dur a terme les xerrades (només cal disposar de cadires i de suficient lloc per xerrar en petits grups sense interferir-se).

És ben vària la tipologia dels col·lectius que es poden constituir en punts de trobada: centres cívics o culturals que valorin positivament l'encaix d'objectius que sorgeix amb aquesta iniciativa, associacions de pares i mares d'alumnes que hi troben un camí planer per a la incorporació lingüística i social dels socis nouvinguts interessats a col·laborar en l'aprenentatge de català dels seus fills, parròquies que promouen la convivència social dels feligresos i volen col·laborar en l'extensió de l'ús del català, casals de gent gran que obren les portes per trobar-se i conviure amb persones de totes les edats i condicions mitjançant la conversa i l'intercanvi d'experiències, mercats municipals que veuen en els grups Xerrem un suport perfecte per promoure-hi la relació social i la fidelització al comerç de proximitat, associacions de veïns que volen fer créixer la consciència de ciutadania entre la població juntament amb l'ús social del català, seus de partits que disposen d'espais i de militants amb voluntat de dedicació al foment de l'ús de la llengua catalana, empreses amb consciència sociolingüística disposades a oferir generosament un espai i un temps Xerrem per als seus treballadors, col·lectius esportius, folklòrics, artístics, etc.

Les entitats poden prendre part activa en la difusió dels grups Xerrem per mitjà de correspondència amb els socis, d'anuncis a les publicacions pròpies, de cartells als punts d'informació, d'inscripcions, etc. Cal que assumeixin els petits costos que genera l'activitat (llum, aigua, serveis...).

Els i les xerpes

Són persones voluntàries, bones parladores i bones dinamitzadores de grup, sempre a punt per ajudar els nous parlants de català. El fet de disposar d'antuvi d'un mètode i d'un material útil els facilita granment la feina i els esperona a posar-hi la seva empremta personal. No cal que siguin docents. A tall de mostra, en aquests moments componen el col·lectiu de xerpes, a més de mestres

jubilats, mares de família, locutors de ràdio, periodistes, treballadors d'entitats bancàries, comerciants, assistents socials, estudiants universitaris, etc.

Els i les xerraires

Són persones que volen millorar la seva parla. El perfil general pot ser ben divers: persones que fa temps que són aquí i que trobaran en el grup de conversa un camí obert per desencallar l'aixeta del dipòsit de català passiu que porten dintre; persones joves i de mitjana edat que ja treballen d'alguna manera per aprendre la llengua (assisteixen a cursos, preparen oposicions, volen parlar català a la feina...) i hi troben un reforç de considerable valor per practicar-la i adquirir fluïdesa i bagatge expressiu; i persones nouvingudes de fa poc, que tenen un coneixement fragmentat i bàsic de la llengua, a les quals el grup Xerrem espera a avançar i ofereix contactes personals duradors.

Per poder conversar amb un mínim d'agilitat convé que els xerraires, en català, siguin capaços de dialogar d'una manera senzilla. Si prenem com a mesura els descriptors del *Marc europeu comú de referència per a les llengües*, les capacitats indispensables per poder desenvolupar les converses es corresponen amb les definides al nivell A1. Vegeu, per exemple, què diu el Marc sobre què pot fer un usuari un cop ha assolit aquest nivell, pel que fa a la interacció oral global: «Pot interactuar de manera senzilla, però la comunicació depèn totalment de la repetició del discurs a un ritme més lent i de la reformulació i la correcció. Pot fer preguntes senzilles i respondre'n, i fer afirmacions senzilles i reaccionar davant les afirmacions de l'interlocutor en àrees de necessitat immediata o sobre temes molt familiars».

No hi ha res més encoratjador que constatar la decisió de molts xerraires, després de setmanes i mesos de xerrar en grup, de parlar en català als seus cercles de coneixença, amistat o relació i de reclamar que ho facin així amb ells per fer realitat l'apropiació lingüística que experimenten i que queda materialitzada en frases com «el català també és la meua llengua», «me'n surto força bé en català», «ja el parlo sense haver de pensar gaire com ho dic», etc.

El mètode

Hi ha un material organitzat en cinc dossiers que vol ser tot un recurs per a l'adquisició lingüística, un complement necessari de l'aprenentatge. És un material sorgit de la reflexió, la consulta d'estudis sobre llengua oral i l'experimentació constant. Els dossiers contenen preguntes sobre vint-i-cinc temes molt habituals en converses de relació social (la cura del cos, el menjar, les amistats, la feina, la natura, els diners, les aficions, les festes...). Cinc dossiers que van pujant gradualment de complexitat. Però, sobretot, cinc dossiers que responen als factors que ens fan parlar quan ens trobem amb altres ciutadans, amics i coneguts o no. Cinc aspectes antropològics i lingüístics alhora.

- Al primer dossier —*Parla'ns de tu*— els xerraires, que tenen personalitat pròpia, exposen els seus gustos, preferències i costums. Ho fan perquè som sentiment, afectació, hàbit. I ho expressen. Lingüísticament resulta molt fàcil contestar les preguntes. El dossier conté, per a cada tema, un poema o una cançó que en fa referència.
- Al segon dossier —*Explica'ns com és*— els xerraires, bons observadors, descriuen el món que coneixen, present i passat. Perquè som cos, espai, percepció. Lingüísticament és fàcil, tant des del punt de vista pronominal com del verbal i discursiu. Pel que fa als referents culturals, el dossier ofereix comentaris sobre realitats catalanes diverses.

- Al tercer dossier —*Fes-nos-en cinc cèntims*— els xerraires són gent viva, amb memòria i amb mil històries i facècies per contar. Som temps i, per tant, tenim memòria, som narratius. Lingüísticament és un grau una mica complex perquè s'han de dominar els temps verbals, els pronoms es doblen fàcilment i el discurs reclama connectors diversos. Es complementa amb escrits d'autors catalans que parlen dels temes tractats.
- Al quart dossier —*Dóna'ns un consell*— els xerraires, persones expertes, demostren la voluntat que tenen que les coses sempre vagin millor. I aconsellen, instrueixen i suggereixen un munt de maneres de fer i de comportar-se. Lingüísticament és complex perquè hi entra la concisió, la precisió, l'atenció al receptor... Al costat de cada tema s'exposa alguna iniciativa catalana que s'hi relaciona i a la qual es convida a participar.
- Al cinquè dossier —*Digues què en penses*— els xerraires són gent coherent capaç de valorar la realitat que els envolta, de tenir-ne opinió i de defensar-la amb raons. Som intel·ligència, raó. L'argumentació —és ben sabut de tothom— és el discurs interpersonal més complex que hi ha. Cada tema s'acompanya d'un text fet per assagistes, escriptors o periodistes catalans de renom.

Seguint aquests passos ascendents aconseguim en els nostres xerraires quatre fites importants: practicar la llengua, adquirir seguretat, experimentar autoconfiança i llançar-se a parlar català tot reclamant als interlocutors que els hi parlin.

Vegeu a continuació una mostra de conversa del dossier central, el narratiu. La pàgina inicial està destinada primordialment als xerraires: la capçalera consta d'un títol temàtic i d'una instrucció sobre quina conversa es durà a terme (tema i patró discursiu); configuren el cos de la pàgina una desena de preguntes que els xerraires, en grups de tres, es fan mútuament; el peu de pàgina porta alguna il·lustració lèxica i conclou amb expressions i dites populars relacionades amb el tema de conversa. La segona pàgina, «Records d'ací i d'allà», dóna als xerpes l'oportunitat d'enllaçar el tema i el patró amb referents de catalanitat i s'estructura amb informacions per comentar, en dades per conèixer, en textos literaris per llegir i en un acudit per explicar.

Històries inaudites

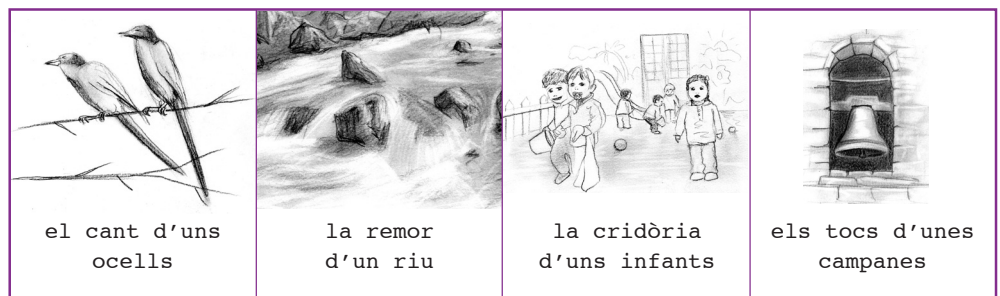
Avui parlem de l'oïda, dels sorolls, de les músiques.

Comenteu les vostres experiències a l'entorn del fet de sentir i escoltar: el silenci, el soroll, la música, la sordesa...

1. Explica'ns alguna experiència relacionada amb el silenci, com ara estades en llocs molt solitaris, en claustres monacals, en espais naturals...
2. Explica'ns alguna experiència relacionada amb el soroll, com ara treballs en llocs molt sorollosos, percepció de sons estridents, molèsties acústiques rellevants...

3. Explica'ns alguna experiència relacionada amb la música, com ara concerts que recordis amb il·lusió, audicions musicals, pel·lícules amb banda sonora de qualitat o amb temàtica musical, etc.
4. De petits us demanaven silenci a classe. Tu eres molt xerraire? Com s'ho feia el mestre o la mestra perquè calléssiu? Recordes algun càstig per haver fet massa xivarri?
5. T'has trobat alguna vegada en situacions en què sonaven telèfons mòbils en moments inadequats, inoportuns? Explica'ns com va ser.
6. T'has trobat alguna vegada que algú hagi fet un pet, un rot, un badall o un esternut i hagi provocat situacions compromeses o divertides?
7. Alguna vegada no has pogut dormir per culpa de sorolls? Pots explicar-nos com va anar?
8. Has tocat o toques algun instrument musical? Digues com hi vas començar, fins a on has arribat en aquesta habilitat, amb qui t'has relacionat, etc.
9. Convius o has conviscut amb persones sordes? Si és així, explica quines dificultats troben, com les superen...
10. Has tingut por alguna vegada en sentir sorolls reals o imaginaris en llocs solitaris com ara boscos, cases, carrers...?
11. Saps algun acudit sobre el fet de sentir o d'escoltar? Ens l'expliques? En tens un a la pàgina següent. Llegeix-lo

Tots hem sentit alguna vegada...

Dita popular: Diuen els infants el que senten dir als grans.

Tots hem sentit:

Sentir-se volar una mosca = Haver-hi silenci absolut

Sentir tocar campanes = Tenir alguna informació sobre un assumpte

Records d'ací i d'allà

L'audició

• Per comentar

Els campanars i els missatges dels tocs de campana: d'oració, d'àngelus, de difunt, de difunta, de festa, de sometent, de foc. Històries de campaners famosos.

• Per conèixer l'origen dels mots: persona

A l'imperi romà, els actors del teatre feien servir unes màscares amb les quals, per una banda, representaven la fesomia d'un personatge, i per una altra, aconseguien augmentar el volum de la veu. Justament per aquesta funció eren anomenades per-sonae, que significa 'que sona força'. Actualment hem perdut aquest sentit acústic del mot i ens hem quedat amb el d'«ésser humà». (*Diccionari Etimològic Complementari de la Llengua Catalana*, VI, 461)

• Per llegir

Entre les coses de la nostra època que no lliguen, n'hi ha dues que entren juntes a la meua vida quotidiana. Una d'elles és el problema de la comunicació, i l'altra, les parets primes de les construccions modernes.

[...] Les parets primes, amb l'ajut dels celoberts que tiren el brogit com si fossin xemeneies, fan que les molèsties vagin d'un pis a l'altre i entrin sense trucar. Jo sé, per exemple, que tinc un veí nerviós com un esquiroi i actiu com un pica-soques, que es passa la vida foradant els murs i clavant tacs.

[...] Un altre veí toca la trompeta en una orquestra de ball, molt prestigiosa. És conscient, no deserta mai: quan no està de forada i té descans a casa, assaja. Hi ha una misteriosa coincidència d'horaris que no falla, i quan jo em dispo a fer la migdiada, ell es dispara amb les escales musicals, amb una gran bufera.

Compto, a més, amb un matrimoni d'edat madura. Suposo que són jubilats i que surten poc de les seves quatre parets. Com que una cosa o altra han de fer, discuteixen. No puc dir que es barallin, però, a jutjar pels crits, de vegades em fan dubtar.

Extret de *Tot s'aprofita*, de Pere Calders

- **Les hores i els quarts a Catalunya**

Quan viatgem per terres catalanes podem veure aquí i allà cases de pagès –masies– disseminades per camps i boscos. Les cases més antigues hi són des de fa prop de mil anys. Els pagesos d'aquestes cases no tenien rellotge i sabien les hores gràcies a les campanes de les esglésies i dels convents de l'entorn.

Quan un pagès, per exemple, era al bosc i sentia un toc de campana, pensava: és un quart; quan sentia dos tocs sabia que eren dos quarts; quan en sentia tres, eren tres quarts. Finalment, sentia quatre tocs seguits i uns tocs més greus que li deien l'hora sencera.

Per això és costum a moltes zones de Catalunya de dir les hores i els quarts d'acord amb els tocs de les campanes. Ens guiem per l'oïda i no tant per la vista. En altres terres de parla catalana, com el País Valencià o les Illes Balears, la gent anomena les hores i els quarts guiada per la mirada al rellotge: les onze i quart, les onze i mitja, tres quarts de dotze...

- **L'acudit**

Un senyor es passeja per la rambla. Porta un plàtan penjat d'una orella. Una senyora molt amable se li acosta:

—Senyor, s'ha adonat que porta un plàtan a l'orella i que tothom es riu de vostè?

—Què? Què diu, senyora?

—Que porta un plàtan a l'orella i és la riota de tothom. Que no se n'adona?

—Què diu, bona dona?

—Que porta un plàtan penjant. Un plàtan! Em sent?

—Miri, parli'm per aquest costat, que per aquest altre hi tinc un plàtan i no la sento.

El projecte Xerrem té per objectiu específic l'ús social del català per mitjà de l'oferiment d'espais i de temps per xerrar en grup amb el suport directe de ciutadans i ciutadanes voluntaris que el parlen bé. Les persones que dinamitzen els grups són conscients que calen molts més recursos per apropiari-se plenament de la llengua, com ara saber escriure-la i tractar-la amb qualitat i destresa. Els homes i dones xerpes tenen, doncs, l'encàrrec d'orientar en tot moment sobre les oportunitats que els xerrires tenen a l'abast:

- Oportunitats d'estudi: cursos del CPNL, escoles d'adults, centres d'autoaprenentatge, cursos virtuals com els CD Diàleg multimèdia o el Parla.cat, diccionaris i gramàtiques de consulta, etc.

- Oportunitats d'ús: Voluntaris per la Llengua, lectures fàcils, clubs de lectura, activitats Quedem? d'Òmnium, programes de ràdio i televisió, obres teatrals, cinema...
- Oportunitats d'inclusió social: participació en col·lectius que prioritzen la llengua catalana com ara tertúlies de barri, grups sardanistes, castellers, entitats culturals, artístiques, excursionistes, esportives, lúdiques, etc.

Com s'està desenvolupant

El projecte va posar-se a caminar al mes d'octubre del 2008, després d'un any de pilotatge. En aquests moments hi ha una vintena de grups Xerrem al Principat i alguns a la Catalunya Nord. A la zona metropolitana de Barcelona s'han inscrit uns tres-cents xerraires, dels quals dues terceres parts es poden considerar efectius. Formen el col·lectiu de xerpes, també a Catalunya, una cinquantena de persones, el 75 % de les quals tenen ja un grup assignat (en grups una mica nombrosos hi ha dos o fins i tot tres xerpes). Cada mes de març i de setembre es fa una trobada per intercanviar experiències, debatre qüestions considerades rellevants i organitzar l'activitat.

Llocs on es fan grups Xerrem

A Barcelona: Lluïsos de Gràcia, seu de la CAL Nacional, Associació de Veïns de Badal, Centre Social de Sants, parròquia del Sant Àngel (Hostafrancs), parròquia de Sant Medir (la Bordeta), Centre Tomàs Tortajada (Poble-sec), casal de gent gran Penitents (Gràcia), Mercat de la Concepció (Dreta de l'Eixample), Casal Despertaferro (Poblenou), AMPA del CEIP Mestre Morera (Ciutat Meridiana). Per iniciar pròximament: Centre Cultural Els Propis (Nou Barris).

A l'entorn metropolità de Barcelona: Associació de Veïns de l'Estació de França (Mollet del Vallès), Associació de Veïns de la Plana Lledó (Mollet del Vallès), Associació de Veïns Nostra Senyora de Lourdes (Mollet del Vallès), Associació Gitana Lachó Bají Caló (l'Hospitalet de Llobregat), Espluga Viva (Esplugues de Llobregat), Centre Cívic Frederic Mompou (Castelldefels), Ajuntament de Torrelles de Llobregat.

A la Catalunya Nord: Sant Llorenç de la Salanca, Casa Pairal d'Argelers de la Marenda, Associació Cultural de Cabestany, Institut Font Nova i Centre Cultural Català (Perpinyà).

A continuació transcrivim part de les intervencions d'una xerpa i una xerraire fetes a la roda de premsa esmentada, que palesen, amb més contundència que qualsevol explicació teòrica, la importància social de la iniciativa i l'impacte que causa en els principals protagonistes, els xerraires.

Sagrament Torné va relatar la seva experiència com a xerpa. Vet aquí algunes de les seves consideracions:

"Quan vaig conèixer el projecte Xerrem em va interessar d'immediat, perquè estic convençuda de la necessitat que tenim de treballar per la llengua; vaig veure que era un projecte molt ben elaborat i amb el qual seria fàcil de treballar.

Personalment tinc experiència en l'ensenyament i de seguida em va entusiasmar. Estic col·laborant en un grup, juntament amb una altra voluntària, la Neus, al barri de Sants. Ens reunim el dijous de 7 a 9 del vespre i hi vénen normalment entre vuit i deu xerraires. Després d'aquests mesos s'ha creat un clima d'amistat molt important. El material que fem servir és molt bo i de moment no ens hem trobat amb cap problema, però a causa d'aquest bon ambient hi ha ocasions en què escullen algun altre tema o situació que els interessa, cosa que evidentment respectem, perquè el que ens importa és que parlin i que s'hi trobin bé”.

La Sra. Ana María Pans va comentar en català la seva experiència com a xerraire d'un dels grups, davant del públic assistent a la roda de premsa:

“Vaig néixer en un poblet de Guadalajara i vaig venir de petita a Barcelona. Tots els meus estudis es van acabar quan tenia 12 anys. De sempre hauria volgut parlar català —els meus fills en parlen—, però el meu entorn és molt i molt castellà. Quan ara fa uns anys vaig voler aprendre'n, vaig assistir dos dies a un curs del Consorci per a la Normalització Lingüística, però el vaig abandonar perquè no comprenia el que em deien del substantiu, de l'adjectiu... Vaig trobar una parella lingüística amb la qual hem arribat a fer una gran amistat i encara ens trobem per visitar exposicions o veure pel·lícules. I finalment he participat en un grup Xerrem que ja va començar l'any passat. Encara no parlo prou bé el català, en sóc conscient, però procuro fer-ho en llocs on veig que hi ha gent que el parla. Espero anar avançant”.

Perspectives de futur

Fins a l'estiu del 2009, la CAL espera consolidar l'experiència amb els grups existents i fer-ne una valoració completa. Si els resultats són positius, com esperem, farem mans i mànigues per difondre l'experiència establint contactes amb entitats d'interès social, captant voluntaris que portin grups i cercant xerraires que vulguin millorar la seva competència en català. Estic convençut que hi ha moltes entitats que estimen la nostra llengua, moltíssims xerpes disposats a dinamitzar-la i una immensitat de xerraires que volen fer-se-la seva.